

Eva
Urbaníková
#NARUŽOVO

ISBN 978-80-8176-146-1

Eva
Urbaníková

#NARUŽOVO

Táto knižka nie je návodom ako si vybudovať naplnený,
šťastný a dokonalý život.

Nie je návodom, ako byť skvelou manažérkou, mamou
a partnerkou zároveň.

Vlastne, táto kniha nie je vôbec návodom.

Lebo, ak také návody existujú, sú príliš všeobecné, aby sme
ich aplikovali na svoje vlastné potreby.

Táto knižka je tým, čím som ja. So všetkým, čo mi život
priniesol a za čo som vďačná.

Možno vás nakopne k tomu, aby ste svoj život dostali
SVOJOU zásluhou pod VLASTNÚ kontrolu. Lebo len VY
ste zodpovedná za to, s akou náladou ráno vstávate a s akou
chodíte spať. Viete, čo povedal Hannibal: Cestu si nájdem,
alebo urobím...

Nikto to neurobí za vás.

Svoj život si tvoríte vy.

A táto knižka má pomôcť.

Aby dostal váš život tie prídavné mená, po akých túžite vy.

#radosť zo života

Svoju radosť zo života beriem veľmi vážne 😊.

Zistila som totiž, že keď sa raz rozhodnete, že sa budete zo života tešiť a keď si za svoju životnú filozofiu určíte šťastný optimizmus, rána sú jednoduchšie a všetko sa dá prežiť tak nejak ľahšie. A už nikdy sa nevrátite k svojmu pochybovačnému ja, ktoré má tendenciu všetko súdiť a nesústrediť sa na seba.

Mať radosť zo života neznamená, že všetko je dobré a bez chýb.

Mať radosť zo života znamená vidieť dobré aj v tom, čo svoje chyby má.

Teda vo všetkom.

Mám okolo seba ženy, ktoré milujú byť nešťastné. Milujú byť obeťami. Milujú byť v strese. Milujú, keď sa im krivdí. A milujú o tom rozprávať. Je mi ich ľúto, lebo každú jednu chvíľu, ktorú by mohli prežiť s úsmevom na tvári a precítiť ju, zanesú tým, že sa sťažujú na niečo hnusné z minulosti, alebo hovoria o svojich nie veľmi dobrých vyhlídkach do budúcnosti. V princípe sa tým ženám nedeje nič, čo by sa nedialo nám všetkým. Ide len o to, ako svoj život spracúvajú. Vyberajú si z neho len to zlé a namiesto toho, aby sa snažili zvrátiť to, priťahujú si ešte horšie tým, že sa ľutujú a stále o tom hovoria. Raz som jednu na to upozornila. Pred tromi rokmi sa jej muž vyspal s nejakou nepodstatnou kolegyňou. Bol opitý, ona tiež, nič to neznamenalalo. Nejaký dobroprajník jej to bonzol, muž sa priznal s tým, že to bol veľký omyl a že nič to nemení na jeho láske k nej. Ona, napriek tomu, že s ním ostala, začala robiť peklo. Jemu, sebe, celej rodine. Aj nám, ktorí s ňou sem-tam spolupracujeme. Je plná zlosti na celý svet, všetko spochybňuje, o svojom mužovi hovorí škaredo, o ľuďoch, ktorí ju zamestnávajú hovorí ako o zlodejoch a na svoje dve deti, dvojčatá, ktoré nedávno zmaturovali, je napálená, lebo odišli do škôl do iných miest a nechali ju doma s NÍM. No, ani sa im nečudujem, povedala som jej vtedy a skúsila som jej naznačiť, že je chodiaca negatív-

na energia. Že tri roky je dlhá doba na to, aby nedokázala spracovať to, čo sa stalo. Nepochodila som. Plakala, plakala, plakala, tvrdila, že nechápem, že to sa mi hovorí, že už má toho plné zuby. A keď som jej navrhla, aby sa rozviedla ak to nezvláda, odpovedala: „No jasné, to by sa mu tak páčilo.“

Niektoré z nás prosto spokojné byť nechcú.

A pritom je to také jednoduché! Treba vedieť odpustiť.

Keď som zrútená sedela za kuchynským stolom u mňa doma a plakala som, aká som ja chudinka, lebo môj muž si našiel inú, pozerala na mňa Peggy Pažitná láskavo, preláskavo. Pekne si vypočula tie moje usmoklené sťažnosti a potom mi povedala:

„Drahá moja, ty budeš až potom v poriadku, keď mu odpustíš a dopraješ mu šťastie.“

No to ste mali vidieť, ako som sa do nej pustila. Že či sa zbláznila, odpustiť mu to, veď je sebecký, nezodpovedný... blablaba, viete si to predstaviť. Veď on na to príde, čo stratil, on ešte príde, ale bude neskoro....Tie monológy opustených žien sú vlastne rovnaké.

Ona sa len usmievala a prikyvovala.

„Odpustiť musíš. Inak sa z miesta nepohneš, budeš furt revať a otravovať všetkým život.“

No, vďaka za Peggy, tak vám poviem. Otvorila som sa tej myšlienke a dobre som urobila. Prvýkrát som vtedy urobila to, čo dnes robím denno-denne, naučila som to robiť aj svoje deti a je to výborná vec pri vyhodnocovaní situácií. Pozrela som sa na to z druhej strany. Jeho očami. Tak naozaj, bez toho, aby som to prikrášľovala. A videla som všeličo ☺.

U mňa to odpustenie prišlo celkom spontánne, potichu, bez veľkého snaženia. A prichádza vždy, keď mi niekto niečo urobí, podrazí ma alebo sklame. Odpúšťam potichu, sama v sebe, viac kvôli sebe ako kvôli tomu človeku, lebo jemu to môže byť jedno. Odpúšťam, nezabúdam, pamätám si, beriem si ponaučenie. Neznamená to, že s tým človekom sa ďalej stýkam alebo pracujem. To zas nie. Len mu neželám nič zlé. Nemám v sebe žiadnu zášť.

A mám radosť zo života.

Z každého jedného dňa.

Nedávno sme hrali takú hru, na tri naše najväčšie pôžitky. Palo sa mi smial, lebo presne trafil moje.

1. Keď sa ráno zobudím a viem, že ešte môžem spať.
2. Keď mám pred sebou tanier krémovej tekvicovej polievky.
3. Keď sedím na záhrade uprostred desiatok ženských magazínov a listujem, listujem, listujem.

Razím teóriu, že šťastie je vecou rozhodnutia. Vecou postoja k životu. Nikto ma nepresvedčí o opaku. Nikto z nás sa nemá dobre stále, všetci máme nejaké starosti, krivdy, všetci niečo riešime. Otázka je, ako dlho a ako intenzívne.

Je to vec energie, tá, ktorá z nás ide, priťahuje podobnú. Šťastie nie je to, čo máme, ale to ako sa z vecí dokážeme tešiť. Je to vnútorný pocit, teplo, harmónia. To, čo nám rozžiari tvár a do pohybov dá sebadôveru.

Lebo šťastie nie je tam vonku. V nikom, s kým žijete alebo sa stretávate.

Radosť zo života je v našom vnútri.

#tak teda budem podnikat'

Často sa ma na besedách pýtajú, ako som prišla na to, že založím Evitapress. Ako mi to napadlo, ako som k tomu prišla?

Viem to celkom presne.

Sedela som v takej tej ázijskej reštaurácii hore, v bratislavskom Auparku, pri jednom z veľkých akvárií. Jedla som pôstne budhistické jedlo, na ktorom sme v tom čase fičali

s Katkou Brychtovou a Bibou Ondrejkovou. Nechutilo mi, ale vsugerovala som si, že je to mega zdravé a že z toho nepriberiem. A prišla ku mne dievčina. V rukách Všetko alebo nič, vtedy bola na trhu možno mesiac, dva. Chcela podpis. Kým som jej písala venovanie, povedala niečo v tom zmysle, že tú knihu všetky jej kamošky milujú, kiež by také vychádzali častejšie. To by bolo super.

No a bolo to. Usmiali sme sa na seba, ona vytešená odišla a ja, napichujúc na vidličku posledný kúsok zeleniny, ktorej pôvod som netušila, som už mala v hlave “chrobáka”.

Kniha. Paperback. Všetko alebo nič. Páči sa, predáva sa, baby o nej hovoria. Chcú také knižky. Prečo im ich nedat?

Hneď v tej chvíli mi napadlo pár mien žien, o ktorých som vedela, že by dokázali napísať podobnú knižku a že majú aj príbeh, ktorý by bol zaujímavý. Hneď v tej chvíli sa mi v mysli vynáral film, videla som jednu knižku, potom dve, potom celú edíciu evitoviek, ktoré budú mať spoločný dizajn a ktoré budú pre mladé baby tým, čím bola pre mňa kedysi edícia Čajka. Pamätáte si tie knižky, nie?

Viem, že z tej reštiky som odchádzala šťastná. Keby sa dalo lietať, tak letím, mala som krídla naširoko, mala som nápad, o ktorom som bola presvedčená, že bude fungovať, mala som víziu, zrazu mi bolo jasné, kam budem smerovať. Volala som Dianke, tá sa práve vrátila z pôrodnice s malou Leou, tešila

sa, že máme zasa niečo, čo môžeme pomalinky budovať... Netušila som, ako to urobím, o tom, čo také podnikanie obnáša, som nemala ani páru. Len mi bolo jasné, že do toho idem. Timea bola prvá, ktorej som volala. Potom Andrea Coddington, Gabina Weissová. Všetko ženy, ktoré písali, viac alebo menej, a ktoré prežili veci, čo si zaslúžili byť v knihe.

Pár týždňov na to sa u nás doma vďaka jednej esemeske zmenilo osadenstvo. Klasický scenár, hlúpa esemeska, v ktorej bolo viac ako malo byť, ja blízko telefónu, čo nebol môj, esemeska prečítaná, potom vypočúvanie, priznanie, plač, prázdne skrine.

Kilá dolu, nálada dolu, chuť do života žiadna, slzy, slzy, slzy.

Všetko v priebehu pár týždňov.

Krídla sa stratili. Život mi ich odstrihol. Ostala som sama v novom dome s hypotékou. Ja, moje dve malé deti, dobitá ženská hrdosť, sklamaná, presvedčená o tom, že už nikdy ma nikto nebude milovať, lúbiť a tak.

Pamätám si, že vždy večer, keď som deti uložila, keď som mohla zložiť bezstarostnú masku maminy, ktorá to celé zvláda, som si sadla pred dom, pozerala na mesiac, zapálila som si cigaretu, lebo nič múdrejšie mi nenapadlo ako fajčiť. A tak som tam sedela aj hodiny. Niekedy som plakala,

niekedy nie, niekedy som v sebe hľadala odpovede, niekedy som sa ľutovala. Niekedy som kula pomstu. Tak dookola.

To už bol ale október, možno november, ani deky mi nestačili, aby mi nebolo zima a časom som bola unavená z večného analyzovania, z toho, že som si kládla otázky, na ktoré som aj tak nedostala odpovede. Začala som skoro chodiť do postele. S deťmi. V jednej izbe, v jednej posteli, v tme, v tichu, len ich malé dlane, voňavé vlásky a pravidelný dych. Niekedy som na ne pozerala a už sa mi netlačili do očí slzy, že chúdeťká, ako to budete vyrastať, v neúplnej rodine... Postupne som v ich spiacich tvárach nachádzala silu a tá rástla postupne, pomaly. Najintenzívnejšia bola vždy ráno, keď zazvonil budík, ja som odhrnula závesy a pred nami bol nový deň. Je jedno, či pršalo, bolo slnko, alebo začali padať prvé vločky. Cítila som, že krídla mi znovu rastú, už som viac myslela na to, ako budú vyzerat' knižky z môjho vydavateľstva, ako na to, že ma opustil manžel. Ťažké obdobie, kedy som nemala z čoho zaplatiť hypotéku prešlo, knižka Všetko alebo nič ma zachránila, začali chodiť prvé peniaze z predaja a ja som vedela, že to dám. Pomaly, ťažko, ale dám.

Že to celé zvládnem.

Vrhla som sa do práce, hľadala autorov, konzultovala grafiku, zakladala eseročku. Do toho sme u nás doma s Miškou Čobejovou a Martou Ferencovou písali seriál pre Markízu – Všetky moje tety, ktorý sa síce nikdy nezrealizoval, ale to

je už teraz jedno. My s Martou sme sa naučili spolu robiť, čo sme zúročili pri písaní filmu Všetko alebo nič a ja som bola zamestnaná. Ani minútu na sebaľutovanie som nemala. Cez deň robota, večery s deťmi.

Tak, ako som vždy rada chodila medzi ľuďmi, na koncerty, do divadla a do kina, tak som prvý rok, čo sme ostali sami, nebola nikde. Nemala som potrebu. Nechcelo sa mi. Boli sme spolu. Doma. My, silná trojka. Hľadali sme nový spôsob života, nové radosti, nové možnosti, ako tráviť čas. Bola som tam, keď im bolo smutno, boli tam, keď bolo smutno mne. Potrebovali sme byť spolu, potrebovali sme sa uistiť, že máme zázemie a neskromne poviem, že na to som pyšná. Na to, ako sme to zvládli. Keď mi dnes niekto povie, že vidí, ako máme s deťmi k sebe blízko, ako sme k sebe otvorení a aká je medzi nami dôvera, viem, že je to vďaka tomu roku, kedy sme sa od seba takmer nepohli. Kedy sme si navzájom odovzdali to, na čo neexistujú slová, ale vďaka čomu nám s Lindou často stačí len pohľad a vieme, čo si tá druhá myslí.

Ale späť k podnikaniu. Vlastne bolo skvelé, že Evitapress vznikal v tom období. Bolo to síce finančne strašne neisté alebo turbulentné - aj tak by som to nazvala. Boli víkendy - nebolo ich veľa, ale boli - kedy som mala odložených len pár drobných pre prípad, že by som musela ísť neočakávané na pohotovosť. Ale na druhej strane, nemala som stres z toho, že musím byť vtedy a vtedy v práci, že sa k deťom musím pýtať od nejakého šéfa, keď sú choré, mohla som byť s nimi